

det er muligt, at jeg har misforstaaet ham, men derom kan jeg jo høre Ministerens Ord —, at Ministeren vil kunne rejse Indvending imod en Bisidder, som muligvis Organisationerne havde været behjælpelige med at udpege, saa vilde jeg ikke finde, det var rigtigt, naar blot denne Bisidder opfylder de Betingelser, Ministeren har antydet, at han skulde opfylde, i den Skrivelse, som skulde tilstilles Generaldirektionen, nemlig, at han er en ved Statsbanerne ansat. Jeg vilde gerne for Tydeligheds og for min egen Beroligelsses Skyld have dette klaret.

Jeg skal nu blot sige med Hensyn til Privatbanerne, at vi ogsaa der vilde have sat megen Pris paa, om vi kunde være naaede lidt videre, idet det ogsaa der drejer sig om en stor Mængde Mennesker, hvis Forhold i retslig Henseende nu ikke forekomme os særlig godt betryggede. Vi maa ogsaa der erkende, at der er Vanskeligheder, som paa det nuværende Tidspunkt ikke ere lette at overvinde, hvorfor vi foreløbig maa slaa os til Ro her.

Jeg vil ogsaa gerne henstille til Ministeren, om han ikke, naar det blev ham bekendt, at en Tjenestemand ved Privatbanerne ønskede Auditøren anvendt i Spørgsmaal, som vedrørte den Anklage, der var rejst imod ham, kunde være tilbøjelig til at rette en Henstilling til vedkommende Privatbanes Bestyrelse om at give sin Tilslutning dertil. Jeg tror, det vilde være et Skridt, som Personalet vilde sætte Pris paa, og som jeg synes, den højtærede Minister maatte kunne gaa ind paa. Vi forvort Vedkommende vilde i saa Fald være mere tilfredse med Lovforslaget, end vi ere.

Der er ogsaa en anden Henstilling, jeg vil gøre til den højtærede Minister, den vedrører dog ikke Privatbanerne, men Statsbanerne. Det er oplyst for mig, at der har foreligget Tilfælde, hvor der er rejst Anklage mod en Tjenestemand, og hvor Kredsbestyreren, som har undersøgt Sagen, har faaet nogle af Personalet, som vidste Besked om, hvad der var foregaaet, til at underskrive Erklæringer om, at Sagen forholdt sig saadan og saadan. Det har saa senere vist sig, at de paa Grund af Misforstaaelser, eller hvordan det nu forholdt sig, ikke have ment at kunne fastholde den Forklaring, de have givet. De ere altsaa komne til at underskrive noget, de maaske ikke tilstrækkeligt have gennemtænkt, eller som de maaske senere ere komne i Tanker om var min-

dre rigtigt. Men ved at de have underskrevet det, ere de blevne bundne derved og have følt sig forpligtede til at blive staaende ved det. Kunde det ikke lade sig gøre, at der i den Skrivelse, som Ministeren agter at lade udgaa til Generaldirektionen, kunde komme en Passus ind om, at i saadanne Sager, som skønnes at henhøre under Auditørens Undersøgelse, maatte Kredsbestyreren ikke afæske Tjenestemænd bindende Erklæringer, som kunne bevirke, at de føle sig forpligtede til at blive staaende derved, naar Sagen kommer ind for Auditøren. Naturligvis bør Kredsbestyreren kunne undersøge Sagen, men det maa være en rent foreløbig Undersøgelse, saaledes at der, naar Sagen kommer ind for Auditøren, saa først bliver virkelig Brug for de bindende Erklæringer, som Vidner eller andre saa kunne afgive. Jeg vil gerne vide, om Ministeren vilde være tilbøjelig til at gøre denne Indrømmelse. Jeg skal ikke udtale mig videre, men anbefale Lovforslaget, som det nu foreligger til Fremme og Vedtagelse i dette høje Ting.

Ivar Berendsen: Efter de Udtalelser, vi have hørt fra den højtærede Trafikminister baade i Udvalget og i Dag, efter den ærede Ordførers Tale og efter de Skrivelser, som den højtærede Trafikminister nylig oplæste, og som ville udgaa til Auditøren og Generaldirektionen for Statsbanerne, kunne vi danne os et Helhedsbillede af de Regler, hvorefter Auditøren kommer til at virke, naar han bliver fast ansat for Statsbanerne. Men Instruksen — thi disse Regler ere jo tilsammen en Instruks — findes ikke samlet nogetsteds, og den højtærede Minister har ikke givet noget Tilsagn om, at de ville udkomme samlede nogetsteds. Det vil derfor, da det sikkert er praktisk, at det dog et Sted findes samlet, efter hvilke Regler Auditøren vil komme til at virke, saaledes at Personalet og den Del af Offentligheden, som interesserer sig for Auditørens Virksomhed, ikke skulle behøve at sanke det sammen fra mange forskellige Steder, være rigtigst, at Rigsdagstidende, denne trofaste Dokumentmappe, ogsaa optager som Helhed disse Regler. Jeg turde maaske anmode den højtærede Ordfører (Kierkegaard) om meget nøje nu at høre, at jeg gengiver, hvad vi virkelig ere komne overens om. Det er nemlig min Natur imod at gaa med til et Kompromis, som kan give Anledning til Bagnak, og at her fore-